

Advent: Krisztus eljövetele. Ez az ige hívókhöz szól: olyanokhoz, akikhez már eljött Krisztus: személyesen találkoztak vele. Sok felszólítás és tiltás van benne. Aki nem ismeri Krisztust, megpróbálhatja „betartani” ezeket, nem fog sikerülni.

„Mindezt valóban tegyétek is.” Ez (ill. Róm 12,1–13,10) szól nekünk, hívőknek arról, hogy hogyan éljünk keresztyénként. Ez teljesen más, mint ahogyan a világ él. De ez az Isten jó, kedves és tökéletes akarata, ezt élte és éli elénk Krisztus: józan volt; iszonyodott a gonosztól, ragaszkodott a jóhoz; tudott örülni az örülőkkel, sírni a sírókkal; nem állt bosszút magáért, jóval győzte le a gonoszt; engedelmes volt a (világi) felsőbbségnek; betöltötte a törvényt a szeretetével.

Azért tehetjük és tegyük mi is, mert Jézus Krisztust követjük. Aki Őt követi, „nem járhat a sötétségben” (mint a világ). Pál nem kezdő hívőknek ír, mi sem vagyunk azok, ránk is igaz, hogy közelebb van hozzánk az üdvösség (nemcsak időben, hanem abban is, hogy már haladtunk az úton Krisztussal).

Krisztus első eljövetelét várták. Isten egyre többet jelentett ki róla, a hívő (istenfélő) ember egyre inkább látta, hogy szabadításra van szükségük – teljes szabadításra, nemcsak a földi fogságokból és más bajokból. „Elközelített az Isten országa” (Keresztelő János).

Mi is találkozhattunk Krisztussal, de mi is várakozásban élünk. „Az éjszaka elmúlt”: kijöttünk a bűnből, abból, hogy „reménység nélkül és Isten nélkül” éltünk; akár hittük, hogy van Isten, akár nem. Magunknak éltünk, a halál volt a „cél” számunkra – ha elméletben hittük is, hogy valami van utána, nem tudtunk mit kezdeni vele, ezért erre a világra rendezkedtünk be: „élj jól, amíg élhetsz”. – Ez elmúlt. „A nappal egészen közel van” – még nincs itt teljesen. Egyrészt a világ még nem látta meg Krisztust (még nem jött vissza, mint Király), másrészt még itt van bennünk a régi természet, a bűneink, a kísértések, önmagunk szeretete.

Ezért van szükségünk a figyelmeztetésre: tegyük le a sötétség cselekedeteit. Azokat is, amik még „ismerősek”, amikben gyakorlatom van – megszoktam, hogy ezt és ezt a problémát így kell „megoldani”: esetleg hazugsággal, másokon átgázolva. „Aki lopni szokott, többé ne lopjon, hanem dolgozzék...” Azokat is, amiket titokban szoktam tenni, és mások nem tudnak róla, és azt gondoltam, hogy akkor nem is ártanak másoknak. Azokat is, amelyeket jónak tartottam (vagy ha mások jónak tartották és dicsértek érte, mert nem ismerték az indítékaimat). De Isten látja, bűnnek ítéli, és Krisztus azért a bűnért is meghalt.

Nem kezdő hívőknek szól, mégis mondani kell: „nem tobzódásban és részegségben... a testet ne tápláljátok a kívánságokra”. Mikor tér vissza a hívő ezekbe? Ha „elalszik”, ha nem tette le valamilyen „sötét cselekedetét” (lehet az valamilyen megtúrt gondolat is), nem akarja, hogy az Úr megszabadítsa tőle. Az Úr csak attól szabadít meg, amit átengedek neki, amit semmilyen értelemben, semmilyen szempontból nem tartok jónak. A megtúrt dolgok, amikről elhiszem vagy elhitetem magammal, hogy ártalmatlanok, ott maradnak bennem, „törré és csapdává lesznek” (Józs 23,13), elfordulást, bukást okozhatnak.

Ébredjünk fel és figyeljünk Jézusra: milyenek az Ő indítékai, miért tette, amit tett: az Atya volt számára a középpont, nem ő maga. Egy volt vele: ugyanaz a mentő szeretet volt benne. Ha csak egy kicsit is ragaszkodott volna magához, nem ment volna a keresztre. Az Ő szeretete nem simogatást jelentett, tudott határozottan utat mutatni, bűnre figyelmeztetni – Isten törvénye, igazsága alapján. Konfrontálódni, haragudni is tudott, de csak Isten iránti szeretetből.

Nem test és vér ellen küzdök (akár a világ, akár az énünk, akár a Sátán az ellenség), ezért Isten fegyvereire van szükségem. Fel kell vennünk a világosság fegyvereit. Ami bűn, azt bűnnek kell tudnom nevezni, és el kell hagynom. Fel kell ismernem, ha valamiben, amit tenni akarok, nem az Isten és az emberek iránti szeretet vezetne; ha magamnak akarnék igazságot szolgáltatni (Dávid és Nábál) – és ne tegyem. Nem vagyok egyedül. A Szentlélek szól, ha valami rosszra készülök – de ha sorozatosan nem hallgatok rá, akkor elhallgat.

A nappal még nincs itt teljesen, de „közel van”, és nekünk erre kell készülnünk. Jézus Krisztussal találkoztunk, és Ő megadta ehhez a világosságot: mit kell letennünk és mit kell felvennünk. Le kell tennünk önmagunk „szeretetét” (kényeztetését), és fel kell vennünk a felebarátunk iránti szeretetet. „A szeretet nem illeti gonosszal a felebarátot” – gondolatban sem. Képes azt adni a másinak, amire valóban szüksége van. Akkor is, ha „nem vagyok köteles” (törvénytudó, „ki az én felebarátom”), ha „fontosabb dolgom van” (pap és lévita), vagy ha „nem bírom” az illetőt (samaritánus). – De nem alkalmazkodik a másikhoz mindenben: nem megy el vele rossz utakra. Az a szeretet, amit tovább kell adnom neki, Isten Fiától van, és neki ezzel (és Ővele) kell szembesülnie.

„Öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust.” Mélyüljön a kapcsolatom vele. Hogyan? Úgy, hogy beszéljek vele, hallgatom rá, engedelmeskedem neki. Tanulom Őt (Ef 4,20): azt, hogy Ő milyen, és ezt gyakorolom is. Ő lesz a „világosság fegyvere”, Ő erősít meg, hogy nemet tudjak mondani a sötétség cselekedeteire. Hogy ne dédelgessem a testet (az őembert).

„Öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust” – Őt kell látniuk azoknak, akik még nem találkoztak vele. Még sokat látnak belőlem (az énemből) – tanulnom kell Őt, és bíznom benne, hogy Ő mégis meg tudja mutatni magát rajtam.

Róm 8,14 „Mert a kiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai.”